

55 - Maandag 10 Juni 2019

Ik zou natuurlijk heel stoer kunnen zeggen dat ik altijd positief ben en ik me geen zorgen maak, maar dat is simpelweg niet zo. Er zijn aardig wat momenten voorbijgekomen, waarop ik het even niet zag zitten. Zeker op de momenten dat ik alleen thuis zat, of van een afstandje naar Casey zat te kijken, heb ik regelmatig een traantje weggepinkt.

Deze momenten zullen nog regelmatig voorbijkomen, en dat maakt helemaal niets uit. Dit zijn dingen die erbij horen. Als ik dit niet zou hebben, dan zou de situatie pas echt zorgelijk worden.

Gelukkig zijn deze momenten in de minderheid, en voel ik me het merendeel van de tijd prima.

Soms probeer ik me voor te stellen hoe het zal zijn als ik er niet meer ben. Niet dat ik daar vanuit ga, maar het zou zomaar kunnen.

In het begin zal er verdriet zijn, maar na verloop van tijd gaat het leven natuurlijk

gewoon weer door. Ik ben wel benieuwd hoe alles dan verder zou verlopen.

Mijn vader heeft me daar een goede tip over gegeven:

Als ik stop met ademen, dan wil ik niet begraven worden, dan wil ik geen crematie, maar dan wil ik opgezet worden. Daarna wil ik in de hoek van de slaapkamer neergezet worden. Als Sharon in de toekomst dan een nieuwe vriend krijgt, en ze heeft opeens geen hoofdpijn, nou dan kan ze lachen.....!

Morgenmiddag krijg ik die nieuwe maagsonde. Het enige verschil volgens mij, is dat het slangetje “vastgeklikt” wordt. Dit zou op zich niet slecht uitkomen, want het komt regelmatig voor dat ik met het slangetje ergens aan blijf hangen of dat ik ergens wegloop en mijn tas laat staan waardoor het best pijnlijk is. Ik kan je vertellen, een harde ruk aan een slang door je maagwand is geen pretje.